

Boros Imre: Ki pénzeli a birodalmat?

2016 február 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

1

Átlag: 1 (1 szavazat)

Mérték

Az els? világháború el?tt még f?nek-fának (legnagyobb összegben Angliának) eladósodott ország a világégés végére minden valamirevaló európai hatalom hitelez?jévé vált.

Angolok és franciák rettegtek, hogy a háborúban az Egyesült Államok felé felszaporodott adósságukat az eredeti ütemben kell majd fizetniük, a németek meg arra vártak, hogy friss amerikai pénzzel indítsák be gazdaságukat, hogy képesek legyenek kitermelni a fedezetet jóvátételi kötelezettségeik fizetéséhez a franciáknak és angoloknak, amit azok a hitel törlesztéseként rögtön utalhattak is Amerikába.

A múlt század tízes éveinek közepét?l (a háború idején) színre lép? dollár – a háború kitörése el?tti évben, 1913-ban kapta meg kibocsátásának kizárólagos jogát a máig magánkezekben lév? Federal Reserve System – a második világégés utáni pénzügyi rendszerben formálisan is a világ pénze lett, amit évtizedekig mindenki és mindig elfogadott, s?t másra sem vágyott. A 20. század hozta el az egypólusú világrendet is azzal, hogy a Szovjetunió nem tudta tovább fenntartani a fegyverzeti egyensúlyt, mert a gazdasága összeomlott. Az Egyesült Államok szuperhatalmi, világbirodalmi szerepe ezzel vált terjessé. Azóta rendelkezik minden fegyvernemben a leger?sebb hadsereggel, valamint a legnagyobb gazdasággal. Minden valamirevaló áruféleség (t?zsdék) piacán vev?ként és eladóként is maradéktalanul érvényesíti akaratát; a stratégiai jelleg? energiahordozó, a nyersolaj árát is többször kedve szerint mozgatta az egekbe, vagy küldte a pincébe.

Több piacfetisiszta ezért szívrepesve gondolta, hogy elérkeztünk a történelem végéhez, amikor egy bölcs birodalom a világ üdvére végre képessé vált az emberiség ügyeit irányítani a bukás veszélye nélkül. Az egypólusú világrend kialakulása óta eltelt negyedszázad azonban fokozatosan, de mára alaposan rácáfolni látszik a végleges ideális megoldás teóriájára. Úgy t?nik, hogy mint annyi minden, ez a pozíció is a finanszírozáson, pontosabban annak terhein múlik, azaz, hogy ki fizesse a révészt, ki és miként finanszírozza a birodalmat, és milyen terheket legyen kénytelen vállalni ezért. El?re kívánkozik, hogy a birodalom katonai költségvetése iszonyú nagy. A hivatalos éves hétszázmilliárd dolláros katonai költségvetés nem hivatalos forrásokkal kiegészülve felkúszik akár ezermilliárd dollárra is, miközben a második Kína alig költ százhúsz-, az oroszok pedig évi hetvenmilliárd dollárt a hadseregre. (Az oroszoknál a szaúdiak is többet költenek.) Addig a dolog ment, amíg a világ országai devizatartalékainak aranyon felüli része szinte teljes mértékben dollárban állt. Az euró megjelenésével azonban a helyzet megváltozott.

A közös európai pénznem megjelenésével, 1999-ben már tizennyolc, 2009-ben pedig huszonnyolc százaléknyi devizatartalék volt euróban, a dollár aránya ekkorra lekúszott hetvenr?l hatvan százalékra. Éppen idejében érkeztek a mérgezett dollárhitelek Európa bankjaiba, hogy rendet vágjanak a konkurens euró soraiban, s ezt máig sem sikerült kiheverni. (Mára az euró aránya is csökkent, jó három százalékkal.) A gigantikus amerikai államadósságnak még így is több mint a felét külföldi országok finanszírozzák szinte kamat nélkül, mert a Fed nem akar és nem is mer drasztikusan kamatot emelni.

Amit a birodalom finanszírozásából az euró mint tartalékvaluta elvett, az a Federal Reserve könyveibe került. Az ilyesmit egyébként más országok esetében a pedáns neoliberális kiskáté ?sb?nként kezeli és tiltja. A birodalom, érzékelve a külföld vonakodását a többletfinanszírozási igénnyel szemben, azon túl, hogy megpumpolta egy kis pénznyomtatásra saját magánbankját, szisztematikusan fosztogatja birodalmi pénzszükségletei miatt a vele egy költségvetésbe épített hazai közönséget, f?ként az amerikai középosztályt is. (Az alsó húsz százaléknál már nincs vagyon, folyó jövedelmeit is hiteltörlesztések terhelik.) Err?l árulkodik a Business Insider 2015. június 15-i száma, amely az amerikai társadalom megdöbbent? jövedelmi és vagyoni helyzetér?l adott számot. Számokkal igazolta, hogy az elmúlt negyedszázadban csak az amerikaiak tíz százalékának ment jobban, az összes többinek rosszabbul. A népesség nyolcvan százaléka csak a javak hét százalékával rendelkezik, miközben egy százalék viszi a javak negyven százalékát.

A politikai elit legnagyobb szerencséjére azonban az amerikai nép a helyzetet még mindig jobbnak látja, mint amilyen valójában. Úgy gondolja, hogy a leggazdagabb húsz százalék csupán a javak felével rendelkezik, holott ez az arány nyolcvanhét százalék. A szerencse azonban forgandó. Már ez a valóságot szépít? hit is sokakban csalódást okoz, az emberek mértéktelen igazságtalanságot és aránytalanságot éreznek emiatt. Kiválóan tükröz?dik ez az életérzés az amerikai elnökjelöltek kiválasztási folyamatában. Élre kerültek mindkét oldalon olyan jelöltek, akiket a hivatalos elit nem támogat, mert nem is tagja a kiválasztottak sorának. Hillary Clinton, aki viszont az elit markáns figurája, több ajánlással rendelkezik a szenátusból és a tagállamok kormányzóitól, mint az összes többi jelölt.

Mindkét, az élmez?nyben lév? jelölt a középosztály pozíciói érdekében szónokol. Donald Trump ésszer?tlennek

tartja a mesterségesen felszított ellenségkeresést az oroszokkal, és békülne Putyinnal, míg Sanders a pénzügyi elitet ostorozza mértéktelensége miatt, és a fiatalok életigenlésére épít. Bármi is lesz az elnökválasztás kimenetele, valószín?leg nem folytatható a középrétegek további pumpolása. A birodalom nemzetközi finanszírozói pedig továbbra sem lelkesek, nem kívánnak több pénzt hevertetni olcsón az amerikai kincstárban. Ráadásul már Kína pénze is komponense lett az IMF elszámolási egységének, az SDR-nek, ami a jüant is – ötödikként! – tartalékvaluta rangjára emelte. Ki fogja tehát finanszírozni a birodalom növekv? pénzügyi igényeit? – ez a nagy kérdés.

Érthet?, hogy miért rendkívül ideges az amerikai egy százalék és a hozzá csapódó kozmopolita barátai a világban – azaz: a birodalmi világelit. Ezért szaporodnak a titkos „világmegváltó” ötletek, mint a migránsok tömegeinek vándorútra küldése vagy a választók által nem kívánt gazdasági megállapodások er?ltetett megkötése.

Az egy százalék keresi az utat a birodalom finanszírozására a kilencvenkilenc százalék terhére, de a régi módszerek szavatossága lejárt. Aligha nyúl majd saját zsebébe, hogy átvállalja a finanszírozás növekv? terheit, netán adót is fizet. Még mit nem!

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló